

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 19559/2022
02.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марица Радовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1940/22 од 05.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1940/22 од 05.05.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1940/22 од 05.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1940/22 од 05.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 7218/18 од 30.05.2019. године, којом је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете, исплати износ од 751.000,00 динара, са законском затезном каматом од 30.05.2019. године до исплате, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на досуђени износ исплати законску затезну камату од 14.05.2015. године до 30.05.2019. године и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 114.680,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиоцу накнади материјалну штету коју је претрпео на засаду малињака и шљивика на својој парцели у општини Ивањица, услед елементарне непогоде - града и олујног ветра дана 14.05.2015. године. Одговорност тужене за претрпљену штету произлази из чињенице да тужена није поступила у складу са чланом 2, 8. и 11. Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС“, број 111/09...93/12) и чланом 18. Закона о метеоролошкој и хидролошкој делатности („Службени гласник РС“, број 88/10), односно није обезбедила изградњу јединственог система заштите од елементарних непогода и није благовремено успоставила систем противградне заштите за 2015. годину.

Врховни касациони суд није прихватио предлог тужене за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној по члану 404. став 1. ЗПП, будући да разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда у погледу примене одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, која је у овом случају примењена. Ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се указивањем на постојање подељене одговорности у овом случају у смислу одредбе члана 192. ЗОО заправо оспорава утврђено чињенично стање и висина досуђене накнаде штете, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе. Одлуке Врховног касационог суда које су достављене уз ревизију не указују нужно на другачији правни став, имајући у виду да одлука у споровима са оваквим захтевом зависи од чињеничног стања сваког конкретног спора. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.05.2018. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 441.000,00 динара. Поднеском од 20.12.2018. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 751.000,00 динара. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 118,3396 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде представља динарску противвредност износа 6.346,14 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић